

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41071-08-17 בן דוד נ' קובי

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת רביע ג'באלי

יוסף בן דוד ע"י ב"כ עוה"ד

תובעים

נגד

אהרון רון קובי ע"י ב"כ עוה"ד

נתבעים

פסק דין בשאלת הנזק

1

2

3 עסקינן בתביעה מכוח חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), על

4 סך 800,000 ₪, בגין 58 פרסומים ברשת החברתית "פייסבוק", אשר פורסמו מטעם הנתבע, מועמד

5 מתחרה לראשות העיר טבריה דאז, נגד התובע, שכיהן בתפקיד ראש עיריית טבריה.

6

7 בתאריך 15.1.23, ניתן פסק דין חלקי בשאלת החבות ובמסגרתו, חולקו הפרסומים לארבע

8 קטגוריות: הקטגוריה הראשונה כללה 11 פרסומים בדבר הגשת תלונות במשטרה, חקירות

9 ומעצרים; השנייה, מנתה 25 פרסומים בדבר שחיתות, הונאה, שוחד ומעשים פלילים; השלישית,

10 התאפיינה בדברי מנהל בלתי תקין והתנהלות כושלת; ואילו הקטגוריה הרביעית כללה גידופים

11 וקללות.

12

13 בפסק הדין בשאלת החבות קבעתי כי הפרסומים בקטגוריה הראשונה והשנייה מהווים לשון הרע

14 על פי הגדרת חוק איסור לשון הרע, ואילו הפרסומים בקטגוריה השלישית והרביעית אינם עולים

15 לכדי לשון הרע.

16

17 כעת, נותר להכריע בשאלת גובה הפיצוי

18

19

20

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41071-08-17 בן דוד נ' קובי

תיק חיצוני:

תמצית טענות התובע:

התובע הביא דוגמאות רבות מהפסיקה על פרסומי לשון הרע אשר בית המשפט סקר אך קצרה היריעה מכדי להזכיר את כולם. פסקי הדין עסקו בפרסומים בפייסבוק, פרסומים כנגד אנשי ציבור, קמפיין פרסומים, פיצויים מוגברים וכד'.

התובע טען כי נגרם לו נזק עצום מהפרופגנדה השלילית אותה יצר הנתבע בכוונה לפגוע ובזדון כמובנם בסעיף 7(ג) לחוק איסור לשון הרע. הוא טען כי ניתן ללמוד על הכוונה לפגוע בזדון מהאובססיות, העקביות, החזרתיות, והסגנון החרף של הפרסומים. לטענתו, הפרסומים לא היו רק לגופו של עניין אלא גם לגופו של אדם; הם נגעו בהיבטים אישיים ומשפחתיים ולא רק בעניינים הקשורים לכהונתו כראש העיר. הוא טען כי יש להביא בחשבון כי הפרסומים מעולם לא הוסרו, לא תוקנו ולא פורסמה בגינם התנצלות.

התובע טען כי יש לראות בפרסומים כפרסומים נפרדים לעניין הפיצוי וכי יש לקבוע פיצוי נפרד עבור כל פרסום כפי שנקבע בהלכה בעניין רע"א 2855/20 פלונית נגד פלוני (6.10.22). התובע טען כי הנתבע אינו זכאי לאף אחת מההקלות המנויות בסעיף 19 לחוק איסור לשון הרע.

תמצית טענות הנתבע:

הנתבע טען כי לא נגרם לתובע כל נזק וכי לא התכוון לפגוע בתובע אלא כי הפרסומים נועדו לסייע לציבור ונעשו למענו. הנתבע טען כי ככל ונגרם לתובע נזק הרי שהוא נגרם בעקבות כתבות שפורסמו ושלא היה לנתבע קשר אליהן.

הנתבע טען כי כאשר מדובר באנשי ציבור, ישנה עדיפות לחופש הביטוי על פני הזכות לשם טוב. הוא טען כי המבחן "איננו סובייקטיבי אלא אובייקטיבי וכי מי ששם עצמו לבחירת הציבור ולעינו הבוחנת של הציבור, ראוי כי יהיה נכון לספוג ביקורת, גם אם קשה, ביחס לתפקידו".

לטענת הנתבע פיצוי ללא הוכחת נזק נחשב לחריג, ובכל מקרה הוא נגזר ממידת הפגיעה בשם הטוב של התובע. הוא טען כי התובע לא הוכיח כי נגרם לו נזק. לטענתו, בפסיקה נקבע כי גם במסלול התביעה ללא הוכחת נזק, חובת התובע להוכיח שאכן נגרם לו נזק, וכי הזכות לקבל פיצויים ללא הוכחת נזק מוקנית רק למי שניזוק או נפגע בפועל, אך אין בידיו להוכיח את נזקיו.

הנתבע טען כי על פי המבחנים אשר נקבעו בר"ע 2855/20 פלונית נגד פלוני (6.1.22) אין לראות בכל פרסום כפרסום נפרד לעניין הפיצוי, וכי אין מקום לתחשיב אריתמטי ביחס לשווי כל פרסום.

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41071-08-17 בן דוד נ' קובי

תיק חיצוני:

הנתבע טען כי יש להחיל את ההקלות הקבועות בסעיף 19 לחוק איסור לשון הרע. לטענתו, ההקלה הקבועה בסעיף 19(2) לחוק מתקיימת מאחר והוא משוכנע באמיתות פרסומיו, וסעיף 19(3) מאחר והוא לא התכוון לפגוע בתובע אלא רק ליצור מודעות להתנהלותו.

הנתבע טען כי התובע אינו תמים וכי הוא יצא למסע השחרה והשמצה אנונימי בקבוצת פייסבוק פיקטיבית שהוקמה על ידי מקורבי התובע ובגינה הגיש הנתבע תביעה כנגד התובע המתנהלת בפני בית משפט זה.

דיון והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית:

ענייננו במסלול הסטוטורי לפסיקת פיצויים ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע הקובע כדלקמן:

"(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.

(ד) לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת."

סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע אינו קובע רף עליון לפיצויים ללא הוכחת נזק אלא כי "מטרתה של הוראה זו לקבוע רף תחתון, המשחרר את הניזוק מהצורך להוכיח את נזקו" [רע"א 4740/00 לימור אמר נ' יוסף, פד"י נה(5) 510 (2001)].

מטרת הפיצוי:

מטרת הפיצויים בגין לשון הרע נחלקת למספר תכליות: המטרה התרופתית – נזיקית, היא השבת המצב לקדמותו; המטרה העונשית, הטלת סנקציה על המעוול כאות לסלידת החברה מהתנהגות

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41071-08-17 בן דוד נ' קובי

תיק חיצוני:

המזיק; המטרה החינוכית – הרתעתית, בהעברת מסר ציבורי מפני מעשי פגיעה בכבוד האדם (ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (04.08.08) (להלן: "עניין שרנסקי").

ברע"א 4740/00 לימור אמר נ' יוסף, פד"י נה(5) 510, 524 (2001) (להלן: "עניין אמר"), בית המשפט הדגיש את מטרת הפיצוי התרופתי:

"הפיצוי התרופתי בגין לשון הרע נועד להשיג שלושה יעדים: לעודד את רוחו (consolation) של הניזוק שנפגעה בגין לשון הרע; לתקן (repair) את הנזק לשמו הטוב; למרק (to vindicate) את זכותו לשם הטוב שנפגעה בגין לשון הרע... לשם השגתן של מטרות תרופתיות אלה, אין להסתפק בפיצוי סמלי. אך אין גם להטיל פיצויים העולים על שיעור הנזק שנגרם. הפיצוי התרופתי לא נועד אך להצהיר על הפגיעה. הוא גם לא נועד להעשיר את הנפגע. הפיצוי התרופתי נועד להעניק פיצוי מלא על הנזק שנגרם - לא פחות ולא יותר... רק כך ניתן יהא - בגדרי הפיצוי התרופתי - לקיים את האיזון (האופקי) הראוי בין חופש הביטוי מזה, לבין השם הטוב והפרטיות מזה".

השיקולים בקביעת הפיצוי:

שיעור הפיצוי בגין הפגיעה בשם הטוב נגזר מהאיזון בין הזכות לשם טוב ולפרטיות אל מול חופש הביטוי. כאשר הפגיעה היא באיש ציבור מופעלים שיקולים נוגדים; מחד גיסא, הפגיעה בתדמיתו ומעמדו של איש ציבור עלולה להיות חמורה בהרבה מאדם פרטי. מאידך גיסא, חופש הביטוי רחב יותר ביחס לביקורת כלפי אנשי ציבור מאשר כלפי אזרחים מן השורה. אומנם מצופה כי עמידותם של אנשי ציבור בפני ביקורת תהיה גבוהה, אך זאת כאשר מדובר בביקורת לגיטימית ולא בפרסומים פוגעניים החוצים את גבולות לשון הרע.

"בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיוידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. אכן, התנהגותו של הניזוק לפני פרסום ולאחריו עשויה להוות אמצעי

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41071-08-17 בן דוד נ' קובי

תיק חיצוני:

1 שבעזרתו ניתן לעמוד על נזקו. בדומה, התנהגותו של המזיק אף היא
2 עשויה להשפיע על שיעור הנזק והערכותו. כך, למשל, התנצלות על דברי
3 לשון הרע עשויה להקטין את הנזק שהם גרמו ובכך להשפיע על שיעור
4 הפיצויים (ראו סעיף 19 לחוק). חומרת הפגיעה ברגשותיו של הניזוק
5 ובשמו הטוב נמדדת לעתים בחומרת מעשיו וביטוייו של המזיק. ודוק,
6 אין בכך פיצוי עונשי. זהו נזק מוגבר המביא לפיצוי מוגבר (aggravated)
7 בשל התנהגות המזיק. כך, למשל, מזיק היודע כי דבריו אינם אמת
8 והעושה כל מאמץ בבית המשפט להוכיח את אמיתותם, עשוי לגרום
9 להגברת נזקו של הניזוק ובכך להגביר את הפיצוי שלו הוא יהיה זכאי."

10
11 בעניינו, הנתבע הקים ברשת החברתית פייסבוק קמפיין פרסומי כנגד התובע הכולל התבטאויות
12 קשות והאשמות חמורות שהוצגו כעובדות. הפרסומים בדבר הגשת תלונות במשטרה, חקירות
13 ומעצרים תחת הקטגוריה הראשונה; מעשי השחיתות, ההונאה, השוחד והמעשים הפליליים
14 בקטגוריית הפרסומים השנייה, הם פרסומים קשים מבחינת תוכנם ומשמעותם. הפרסומים ייחסו
15 לתובע מעשים חמורים בפן המקצועי כראש עיר מכהן ומועמד לבחירות, ובפן האישי כאדם פרטי.
16 הפרסומים לא פסחו על בני משפחתו ומקורביו של התובע, אשתו, ילדיו ועוזרו האישי, ובכך נגרמה
17 לתובע ולבני משפחתו עוגמת נפש רבה.

18
19 הפרסומים נעשו ברשת הפייסבוק תוך תיוג מספר רב של אנשים, וסרטונים שזכו להרבה צפיות
20 ושיתופים. מדובר בתפוצה רחבה המאפשרת לכל נמען לשתף ולהעביר את הדברים הלאה. במקרה
21 דנן, אין עסקינן בפרסום חד פעמי אלא בקמפיין פרסומי שנמשך תקופה ארוכה בשנים 2016-2017.
22 הפרסומים נעשו באינטנסיביות ותדירות גבוהה ובתקופות מסוימות הפרסום נעשה באופן יומיומי.
23 דא עקא, הנתבע לא חזר בו מהפרסומים, לא הסיר אותם, חזר על הדברים במהלך ההליך ולא הביע
24 התנצלות. התנהלות הנתבע, התבטאויותיו הפוגעניות והסדרתיות כלפי התובע ואחרים, מחייבת
25 הפעלת שיקולי הרתעה עתידיים כלפיו.

26
27 מנגד, יש לתת את הדעת לכך שהפרסומים נעשו בתקופת הבחירות, הנתבע הציג את עצמו כמי
28 שפועל לטובת הציבור ותקינות המנהל בעיר טבריה, ויש להיזהר מאפקט מצנן על הגשת תלונות
29 בעניין שחיתות ומינהל בלתי תקין. ברם, דברי התובע חרגו מגבולות חופש הביטוי וחדרו אל הספרה
30 של הוצאת דיבה.

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41071-08-17 בן דוד נ' קובי

תיק חיצוני:

כפל פיצוי וכוונה לפגוע:

סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע מאפשר פסיקת כפל פיצוי לכל פרסום לשון הרע מתוך כוונה לפגוע ובסך של עד 100,000 ₪.

באשר לכוונת המפרסם לפגוע נקבע כפסיקה כי יש להוכיח כוונה ממשית לפגיעה: "נדרש, אפוא, קיומו של יסוד נוסף, של התנהגות זדונית, של כוונה 'של ממש' לפגוע" [רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת תדמיתית בע"מ (8.9.13)]. אחד הסממנים ליסוד הכוונה לפגוע הוא פרסום שאינו מידתי חלף נקיטת אפשרויות פחות פוגעניות [רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (12.11.06)].

במקרה דנן, הפרסומים ייחסו לתובע מעשים פליליים בצורה נחרצת ובלתי מסוייגת, בכדי להבעיר אש סביבו נוכח היריבות הפוליטית בין הצדדים. הלשון הבוטה והאמירות הגורפות שחזרו על עצמן תוך הצגת מצג לפיו מדובר בעובדות אמתיות וכן, תוך עירוב בני משפחתו של התובע – כל אלה מלמדים על מתקפה של ממש על התובע ועל לכוונה לפגוע.

הנתבע יצא במסע רדיפה אישית נגד התובע והציג אותו כאדם מושחת המעורב בפלילים, שהחל דרכו במשכורת נמוכה וכעת מוכן למכור את העיר בכדי לשמר את שכרו, הציג את התובע כמי שגר בדירת יוקרה יש מאין, שאשתו הפכה למורה שלא כדין, שמימן חופשה אישית מכספי ציבור. אשתו של התובע תיארה בעדותה כיצד הנתבע רודף אחריה ומצלם אותה ועולה לשידורים ומדבר על ילדיהם ועוד. כל האמור מצביע על כוונה לפגוע מעבר לכוונה לדאגה למנהל תקין ולשלום הציבור.

ההקלות:

הנתבע טען להקלות בסעיפים 19(2)-(3) לחוק איסור לשון הרע הקובעות כדקלמן:

"בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב

לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:

(2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;

(3) הוא לא נתכוון לנפגע;"

בענייננו, לא עומדות לנתבע ההקלות הקבועות בסעיף 19(2) לחוק. הנתבע לא הציג ראיות ומקורות לביסוס הטענה כי היה משוכנע באמיתות הדיבה שהפיץ על התובע. לא הובא שום מקור המבסס

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41071-08-17 בן דוד נ' קובי

תיק חיצוני:

1 את ההאשמות שהדביק בתובע ובבני משפחתו. אמירה כללית כי היה משוכנע באמיתותה לשון הרע
2 אינה מספקת לצורך ביסוס עילת הסעיף.

3 באשר לסעיף 19(3), קבעתי לעיל כי הפרסומים נעשו בכוונה לפגוע בתובע, ולכן אין לקבל את טענת
4 הנתבע בעניין.

5 בנוסף, הנתבע לא חזר בו ולא ראה לנכון להתנצל על הפרסומים.

6

7

פיצוי לסדרת פרסומים:

8 סעיף 7א(ד) קובע כי לא ניתן לפסוק יותר מפיצוי אחד בגין אותה לשון הרע. אולם, כאשר מדובר
9 בסדרת פרסומים, ניתן לפסוק יותר מפיצוי אחד במסגרת המסלול הסטטוטורי בהתחשב במספר
10 הפרסומים: "לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק בשל אותו פרסום של לשון הרע, יותר מפעם
11 אחת. כך למשל, אם במסמך מסוים שפורסם, מצוי יותר מביטוי אחד שיש בו משום לשון הרע, אין
12 לפסוק יותר מפעם אחת פיצוי סטטוטורי בגין אותו פרסום, שכן מדובר רק בפרסום אחד, חרף ריבוי
13 הביטויים באותו מסמך, שכל אחד מהם כשלעצמו מהווה לשון הרע. לעומת זאת, כאשר אדם
14 מסוים מבצע שורה של אקטים נפרדים זה מזה, שבכל אחד מהם הוא חוזר על אותה דיבה ממש,
15 אין כל מניעה מלחייב אותו בפיצוי ללא הוכחת נזק יותר מפעם אחת, לפי מספר האקטים המעורלים
16 שהוא מבצע." [עמ"ש (מחוזי ת"א) 47311-10-13 פלוני נ' פלמונית (19.05.14)].

17 בפסיקה נקבעו 3 מבחני עזר לבחינת השאלה האם מוצדק בנסיבות העניין לפסוק פיצוי נפרד כתלות
18 במספר הפרסומים: המבחן הראשון בוחן את תוכן הפרסומים - ככל והדמיון בין הפרסומים גדול
19 יותר ואין בהם תוספת משמעותית יש לראות בפרסומים כפרסום אחד. המבחן השני בוחן את הזמן
20 שחלף בין הפרסומים - ככל שחלף זמן רב יותר בין הפרסומים, הנטייה לראות כל פרסום כפרסום
21 נפרד. המבחן השלישי בוחן את זהות הנמענים - באיזה פורום נעשה הפרסום ומי הם הגורמים
22 שנחשפו לפרסומים - ככל שישנה זהות בין הנמענים, הנטייה לראות בפרסומים כפרסום אחד
23 [רע"א 2855/20 פלמונית נ' פלוני (06.10.22)(להלן: "עניין פלמונית")].

24 בענייננו, מבחינת התוכן, הפרסומים אשר הוכרו ככאלה המהווים לשון הרע נחלקו ל-2 קטגוריות:
25 הקטגוריה הראשונה כללה 11 פרסומים בדבר הגשת תלונות במשטרה, חקירות ומעצרים; השנייה,
26 מנתה 25 פרסומים בדבר שחיתות, הונאה, שוחד ומעשים פלילים.

27 מבחינת תקופת הפרסום, הרי שהפרסומים נשוא התביעה נעשו בין השנים 2016-2017 בתקופת
28 הבחירות לראשות העיר בטבריה. מדובר בתקופה רציפה של פרסומים, כמעט אחת לחודש,
29 והתאוצה גדלה עד לכדי פרסומים יומיומיים בסוף התקופה הלוונטית.

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41071-08-17 בן דוד נ' קובי

תיק חיצוני:

מבחינת הנמענים, רוב הפרסומים בוצעו בקבוצת הפייסבוק "מרימים את טבריה מהקרשים" שהנתבע עומד בראשה. הסרטונים זכו לצפיות רבות, תוך תיוג מספר רב של אנשים במטרה להרחיב את תפוצת הסרטונים ככל הניתן.

מכאן, ובהתאם למבחנים הקבועים בעניין פלונית, אין לכמת ולקבוע פיצוי עבור כל פרסום ופרסום בפני עצמו, ויש לראות בפרסומים בכל אחת מקטגוריות הפרסומים מכלול של פרסומים פוגעניים [עניין פלונית; ע"א 1286/18 סער גינזבורסקי נ' גבריאלי כנפו (24.6.19); ע"א 3386-10-19 רגב נ' ערוץ 10 (2.8.20); ת"א 4040739-12-18 אגודת מגן דוד אדום בישראל נ' איחוד הצלה ישראל (29.7.21)].

אשר על כן, מצאתי כי אחת מקטגוריית הפרסומים תחשב לסדרת פרסומים נפרדת לעניין קביעת הפיצויים. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, הנני קובעת כי הנתבע יפצה את התובע בסך ₪ 120,000 בגין קטגוריית הפרסומים הראשונה, ובסך ₪ 180,000 נוספים בגין קטגוריית הפרסומים השנייה.

הוצאות ההליך:

תקנה 153(ג) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט – 2018, קובעת:

"בקביעת שיעור ההוצאות יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשווי הסעד שנפסק וביחס שבינו לבין הסכום שנתבע, בדרך שבה ניהלו בעלי הדין את הדיון, במורכבות ההליך, בהשקעת המשאבים בהכנתו ובניהולו ובסכום ההוצאות שהתבקש."

ההליך התנהל תקופה ארוכה שלא לצורך, במשך כ-6 שנים, והתמשכות זו נעוצה רבות בהתנהלות הנתבע אשר התממה במענה לשאלונים, הגיש חומר ראייתי לא רלוונטי שהשתרע על פני מאות עמודים אשר נשלח אל ב"כ התובע בתוך קופסת נעליים, העיד את אשת התובע ואת עוזרו האישי שלא לצורך. בנוסף, הרושם שבית המשפט קיבל הוא של העדר הכנה נאותה לדיונים ולחקירות העדים, שכן במהלך החקירות, בית המשפט העיר רבות לנתבע ולב"כ לשוב ולהתמקד בנושאי התביעה.

הנתבע החליף עורכי דין בתדירות שהביאה לדחיות דיונים בתואנות שונות כולל התעלפות עו"ד בפתח ישיבת ההוכחות, הידבקות בקורונה והיפצעות בקטנה. דחיות הדיונים גרמו להפסדים ולנזקים להתובע וב"כ שהגיע מתל אביב.

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41071-08-17 בן דוד נ' קובי

תיק חיצוני:

1 זאת ועוד, הנתבע בחר בתחילת ההליך לייצג את עצמו, ובשל חוסר בקיאות בדין הגיש את דו"ח
2 מבקר המדינה. השופטת ברלינר שהתיק התנהל בפניה דאז קבעה כי הדו"ח יוצא מהתיק וכי
3 ההוצאות יפסקו בסוף ההליך. בנוסף, הדבר לא מנע מהנתבע להפנות שוב ושוב לדו"ח מבקר
4 המדינה.

5 אשר על כן, מצאתי לנכון לפסוק הוצאות ההליך בסך 20,000 ₪. והוצאות שכ"ט עו"ד בסך 60,000
6 ₪.

7

8 **סוף דבר:**

9 הנתבע יפצה את התובע בסך של 300,000 ₪.

10 בנוסף, ישא הנתבע בהוצאות התובע בסך של 20,000 ₪ ושכ"ט עו"ד בסך של 60,000 ₪.

11 הסכומים הנ"ל ישולמו תוך 60 ימים שאם לא יכן יישא הפרשי ריבית והצמדה כחוק מהיום ועד
12 תשלומם בפועל.

13 המזכירות תמציא לצדדים ותסגור את התיק.

14

15 ניתן היום, י"ב טבת תשפ"ד, 24 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.

16

17
18
רביע ג'באלי, שופטת